

Cartes

La llei, Sr. Mas

Kim durall. Banyoles.

Sr. Mas: la llei representa la voluntat universal de convivència entre els pobles. La llei és objectivitat i empara global de tots els ciutadans. La llei no és arbitri, com sembla entendre-la vostè.

Deixi's, doncs, de frases confusionàries sense sentit real. Deixi's de visions estretes i egoistes que precipiten el gran poble d'Espanya i de Catalunya a la pobresa ideològica i econòmica, a més d'empantanar-nos en evidents conflictes absurds i innecessaris, amb solucions molt més fàcils que la complicació d'enfrontar-se a la col·laboració en comú.

La resposta és "no"

Àngels Ferrer i Mató. girona.

I no em refereixo ni molt menys a la nostra consulta que pot marcar el futur de Catalunya i que espero que sigui l'antítesi del meu títol, em refereixo a diversos assumptes actuals als quals crec que estaran d'acord que si hi cerquem una resposta aquesta seria un magnífic: No.

Entén la resta d'Espanya com són els catalans que només volem ser reconeguts com a persones treballadores, democràtiques i acollidores? La resposta és no.

És la justícia igual per a tothom? No (recordem el xou de l'Aguirre!)

Són a la garjola els grans defraudadors? No.

Han pagat la culpa els Bancs per les estafes que han fet com ara en l'assumpte de les preferents? No.

Es parla de l'afer de la Infanta que no recorda res per tal de fer justícia? No.

Es procura que els assumptes socials, escola, medicina, atenció a pobres i desvalguts siguin prioritaris? No.

Es té en compte l'atur juvenil que fa que molts cervells marxin de casa nostra? No.

I els aturats grans? I la gran quantitat de pobres? i la malnutrició infantil? I la investigació abandonada ja fa temps?...

Ho podríem plantejar al revés i tot seria: Sí. Enriquiments il·lícits, jutges desnonats per voler fer bé la seva feina...

Tots sabem el que està passant. S'hi posarà remei? Ara es pot escollir entre el sí i el no, encara que prefereixo guardar-me l'opinió.

Catalunya independent

lluís corredor climent. girona.

No descobriré res si dic que serà molt difícil el procés cap a la independència: impossible si la solució ha de venir d'Espanya i molt difícil si ha de venir d'Europa. Però jo crec que, a més llarg termini es podria aconseguir que Europa acceptés convertir-se en els Estats Units d'Europa, a la manera dels Estats Units d'Amèrica, on cada estat té les seves lleis i es governa independentment dels altres. Crec que això fóra molt convenient per donar l'autogovern a tants territoris amb una identitat específica com hi ha a Europa. Aquests estats petits serien molt més governables que els que hi ha ara, tal com es veu quan es pensa en Dinamarca, Suïssa o Holanda. França, Alemanya, Itàlia, quedarien així desmembrats i molt més fàcils de governar. Espanya, per exemple, podria quedar dividida en Galícia, Catalunya, Llevant, País Basc, Andalusia, Castella i Canàries. En cas de ser això possible, crec que podria ser la solució per a aquesta Europa semidictatorial actualment en mans de la Merkel!

Debat

F. xavier roca font. palau-saverdera.

Veient el debat que es fa al Parlamento español i amb les declaracions del líders espanyols i la mala educació de què fan gala els seus dirigents, que no escolten els grups minoritaris, que mengen xiclet amb la boca oberta, em pregunto què hi hem anat a fer, tirem pel dret i fem la consulta i si la boicotegen declarem la independència!

Ara entenc una ordenança municipal

santiago joseph calvo. girona.

Després de l'última resposta per part de l'Ajuntament sobre el meu conflicte, em vaig sentir decebut, vaig enviar una carta en aquest diari la qual va ser publicada i els ho agraeixo. No content i seguint amb la meua tortura particular amb els veïns, vaig trucar a l'Ajuntament per poder-me explicar millor. Després de passar per diferents funcionaris, em van donar cita amb el tècnic de sostenibilitat, el Sr. Figueras. Divendres passat, vam estar una hora reunits. El Sr. Figueras va escoltar amb atenció totes les meves penúries, les meves queixes... Va ser amable i em va explicar com funciona l'ordenança sobre sorolls i les accions que havien fet en el meu cas. Em va sorprendre veure un arxiu amb totes les meves queixes ben ordenades i també la meua carta publicada en aquest diari. L'eficiència en la gestió de les queixes i la solució que em van proposar, em va fer plantejar una pregunta lògica: on falla l'ordenança? La resposta és fàcil, si des de l'Ajuntament es crea una ordenança, els funcionaris intenten complir-la al 100%, només queda una peça que grinyola en l'engranatge, la policia local. De què serveixen tots els esforços si no anem tots a una? No vull entrar en detalls per respecte als bons policies locals, però seria convenient una formació més continuada i un recordatori dels procediments als policies que hagin oblidat el funcionament de les ordenances. A vegades, caiem en l'error dels tòpics sobre els funcionaris però puc assegurar que a sostenibilitat tenen molta feina.

Les polítiques

del Barça

Núria Ferrer. GIRONA.

Estic escoltant el TN i sento la notícia que les eleccions han decidit un sí a la remodelació de les instal·lacions del FC Barcelona.

Sento vergonya, en temps de crisi i parlen de gastar-se 600 milions, una part de propis i altres amb crèdits que s'hauran de demanar... A part del que ha costat organitzar aquestes eleccions i que un 31% dels socis han votat.

Sóc una persona, de moltes, que intentem ajudar els que ho estan passant malament i sentir notícies així, la veritat, m'entristeix, i molt.

He ajudat i ajudo fundacions per als més desvalguts, d'aquí mateix, de gent que passa pel nostre costat dia dia. Doncs bé, cada any demanem a empreses, botigues, clubs esportius, etc... objectes per a tómbols solidàries adreçades per exemple a avis que no tenen plats a taula. Doncs bé, any rere any rebo la mateixa carta del FC Barcelona, exacta, només canvia la data... No poden cedir-nos res (ni un trist pin, ni una bufanda, ni un pòster, ni res) perquè reben moltes peticions i no les poden atendre totes... Trista resposta, no sé el criteri que fa servir el club per dir a qui sí i a qui no, però crec que ajudar a recollir diners per aquells que es preocupen per als que tenim més a prop o per aquelles persones que, per exemple, cuiden aquells avis que no tenen a ningú, ni tenen res i que no viuen de cap subvenció diu molt d'un club que es creu més que un club...

I que consti que no parlo de cap jugador, ells sí que ajuden.

Fa molts anys que organitzo actes per diferents causes i només el Barça m'ha contestat així, tret de l'època de Joan Gaspart, en què sí que hi havia molta més solidaritat.

Si el Barça és capaç de gastar-se això perquè sigui el que té les instal·lacions més bones i més modernes (preguntem-nos si realment és una necessitat tan gran fer-ho ara) però no pot donar ni un trist pòster signat a tots aquells que li ho han demanat, no per a ells mateixos sinó per col·laborar en una causa benèfica, crec que té un gran problema i que alguna cosa falla... I no val a dir-me que ja ajuda, que si Unicef, que si Banc dels Aliments... Crec que poden això i molt més. Els petits d'aquí també existeixen!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/04/10/cartes/664582.html?utm_source=rss